

TESSA COLLINS

**De
rozen
dochter**

Vertaling Jeannet Dekker

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.

Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2026 Ullstein Buchverlage GmbH, Berlin

Oorspronkelijke titel: *Die Rosentochter*

Copyright Nederlandse vertaling: © 2026 HarperCollins Holland

Vertaling: Jeannet Dekker

Omslagontwerp: BüroSüd

Omslagbewerking: Pinta Grafische Producties

Omslagbeeld: © BüroSüd

Illustratie binnenwerk: © AdobeStock

Zetwerk: Mat-Zet B.V.

Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 2098 3

ISBN 978 94 027 7754 3 (e-book)

NUR 302

Eerste druk september 2026

Originele uitgave verschenen in 2026 bij Ullstein Taschenbuch Verlag, Berlijn.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met * zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

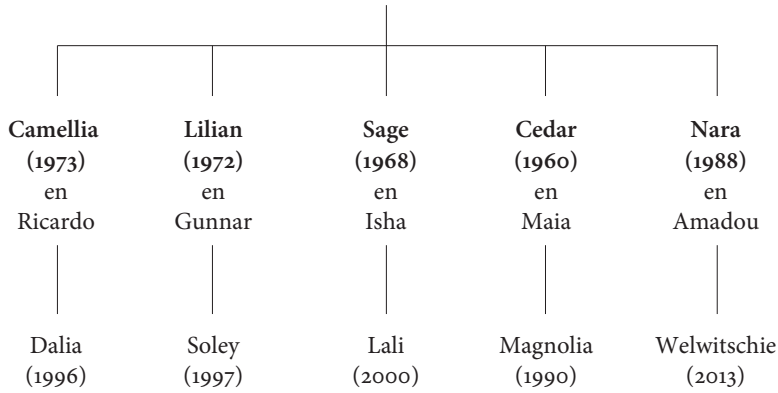
Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentietechnologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en de uitgever worden hierbij niet beperkt. HarperCollins maakt tevens gebruik van de rechten onder Artikel 4(3) van de Digital Single Market Directive 2019/79 en het uitvoeren van tekst- en datamining op deze publicatie is niet toegestaan.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Stamboom

Rose (1938) en
Albert Carter (1937)

Proloog

1968

Cornwall

Teder streek Rose over haar bolle buik. Ze was zeven maanden zwanger en de baby trappelde er onophoudelijk op los, vooral 's nachts, wanneer Rose probeerde te slapen. Maar natuurlijk kon ze niet boos worden op het kleine wezentje in haar buik. Ze keek heel erg uit naar de geboorte van haar tweede kind.

Voorzichtig liet ze zich zakken op de bank die naast een van de vele bloembedden van Blooming Hall stond. Ze keek geamuseerd naar Cedar, haar oudste, die ijverig de bloemen water gaf. Haar zoon had het altijd al fijn gevonden om een handje te helpen, maar sinds hij wist dat hij een broertje of zusje kreeg en dat zijn moeder het daarom rustig aan moest doen, deed hij nog beter zijn best. Het puntje van zijn tong piepte bijdehand tussen zijn lippen door.

‘Deze ook, *mum*?’ Hij wees op een paar heesters.

Rose knikte. ‘Ja, alle bloemen zijn blij met water, zeker op zo’n warme dag als vandaag.’ De hitte werd ook haar een beetje te veel. Bij zelfs de kleinste inspanning brak het zweet haar onmiddellijk uit. Albert had haar in de afgelopen paar dagen meerdere keren op het hart gedrukt dat ze voldoende rust moest nemen. En Virginia, haar schoonmoeder, had zonder aarzelen aangeboden om Rose’ taken in de kwekerij over te nemen.

Rose gaf echter liever niet alles uit handen, zeker niet nu ze zo-

veel opdrachten hadden. Op Blooming Hall gingen de zaken beter dan ooit. De kwekerij werd steeds bekender en elk jaar kregen ze meer klanten die op zoek waren naar bijzondere planten of die hun tuin door hen wilden laten ontwerpen en inrichten. Ook nieuwe klanten wisten hen te vinden, want Blooming Hall was in de regio een gevestigde naam geworden. Toen Rose Albert had leren kennen, was het bedrijf nog een kleine kwekerij zoals zovele geweest, maar inmiddels waren ze groter dan de meeste andere in deze streek, en er kwam nog geen einde aan hun groei. Hun succes was natuurlijk voor een groot deel te danken aan alle energie en bloed, zweet en tranen die Virginia, Albert en Rose elke dag weer in Blooming Hall staken. Tijdens de perioden waarin het werk voor hen drieën te veel was, klaarden ze de klussen met de hulp van seizoensarbeiders.

Rose deed haar ogen dicht en luisterde naar het regelmatige gezoem van de insecten. Wat woonde ze hier toch vredig! Ver van haar eigen tragische verleden. Ver van die intense, bittere pijn waaronder ze zo had geleden. Haar ogen begonnen te branden toen ze bedacht hoe erg ze eraan toe was geweest. Alleen dankzij de hulp van Albert had ze uit het dal kunnen klimmen en haar leven weer enigszins op de rit kunnen krijgen.

Ze deed haar ogen weer open en keek nadenkend naar haar zoon. Nog altijd had ze geen idee of ze een jongen of een meisje verwachtten. Als het een jongen werd, wilden ze hem Sage noemen. Voor een meisje hadden ze Lilian uitgekozen. Die naam was Alberts favoriet. Het maakte Rose niet uit of het een jongen of een meisje werd. Albert en zij wilden graag een groot gezin, dus als ze geluk hadden, zou dit beslist niet hun laatste kind zijn.

Rose liet haar blik over het grote terrein dwalen, dat zich aan alle kanten om haar heen uitstreckte. Blooming Hall deed haar altijd aan haar geboorteland denken, al had het landschap hier niet meer kunnen verschillen. De rode aarde in Zuidwest-Afrika was in geen enkel opzicht te vergelijken met de groene heuvels van Cornwall. Wat de beide plekken met elkaar gemeen hadden was de eindeloze weidsheid, de idyllische rust en het diepe blauw van de hemel.

‘Mum, zal ik verdergaan met de struiken?’ Cedar wees op een deel van de tuin dat iets verder weg lag.

Rose knikte. ‘Dat is goed, schat. Als het niet te vermoeiend voor je is.’

Cedar grijnsde op zijn kenmerkende manier en wuifde haar woorden weg. ‘Het lukt wel, mum. De baby heeft rust nodig, dus blijf lekker zitten.’

Rose gniffelde. Cedar herhaalde wat hij zijn vader zo vaak had horen zeggen. Ook Albert stond erop dat ze het zich gemakkelijk maakte en helemaal niets deed. Ze kreeg een warm gevoel vanbinnen wanneer ze aan hem dacht. Hij was zo’n bijzondere man. Soms keek ze naar hem zonder dat hij het merkte en vroeg ze zich af waaraan ze zoveel geluk had verdiend. Albert was haar zielsverwant, het ontbrekende stukje dat haar leven compleet maakte. Wanneer ze samen tussen de planten liepen, leek het alsof ze nooit iets anders hadden gedaan. Rose kon zich niet eens meer herinneren hoe haar leven was geweest voordat ze Albert had leren kennen. Haar geliefde man begreep haar ook zonder woorden. Ze hoefde hem niets uit te leggen, zich niet anders voor te doen dan ze was. Hij wist wat er in haar omging. Albert was haar grote liefde, de man van haar leven. Rose had nooit kunnen denken dat zoiets bestond, dat een ander mens je leven zo kon verrijken. Dat twee mensen hetzelfde konden denken. Dat ze zo’n eenheid vormden dat niet eens meer te zeggen was waar de een ophield en de ander begon.

Rose wilde niet eens denken aan hoe haar leven had kunnen verlopen als ze Albert niet aan haar zijde had gehad. Hij was haar rots in de branding, haar rustpunt. Hij had haar gered. En hij had haar de prachtigste zoon geschonken die ze zich kon voorstellen. Er liep een traan over haar wang. Haar gevoelens waren doorgaans niet zo heftig, maar de zwangerschap had haar sentimenteel gemaakt. Ze droeg een nieuw leven onder haar hart. En ze moest voortdurend denken aan wat ze haar kinderen, ook die nog niet geboren waren, een tijd geleden had beloofd: dat ze nooit zo zouden hoeven lijden zoals Rose, vroeger en nu. Haar hele leven lang zou ze dat onvoorstelbare verdriet met zich meedragen. Dat ging niet weg, nooit meer.

Ze hadden allebei zo'n ander verleden. Hij was in een warm gezin opgegroeid en had altijd zijn moeder om zich heen gehad, die ook nu nog bij hen woonde. Rose had twee keer bij nul moeten beginnen. Ze had het ergste meegemaakt wat ze zich had kunnen voorstellen en daarna gebroken met alles wat ooit haar erfenis had moeten worden.

'Mum, kijk eens. Er loopt een meikever over mijn vinger. Die durft!'

Rose wuifde naar hem. 'Hij heeft zeker een nieuwe vriend gevonden.'

Cedar lachte. Toen stak hij zijn rechterhand op naar de hemel en strekte zijn wijsvinger uit.

Ze had de hel op aarde meegemaakt, maar nu woonde ze in haar eigen kleine paradijs, bedacht Rose dankbaar. En ze ging ervoor zorgen dat dit kleine stukje aarde voor haar kinderen, voor haar familie, altijd een plek zou blijven die hun houvast kon geven. Een veilige haven, vol geborgenheid, warmte en vertrouwen. Die woorden waren voor Rose geen loze kreten, maar onlosmakelijk verbonden met innerlijke rust.

'Hier zitten jullie.'

Rose keek verrast op. 'Albert!'

Hij ging naast haar zitten en kustte haar teder. 'Ik wilde bij jullie zijn.'

Rose nam zijn hand in de hare en keek hem vol liefde aan. Haar man. Haar Albert. Haar redder.

'Is alles in orde?' Hij keek haar onderzoekend aan.

Rose knikte. 'Ja. Alles is zoals het moet zijn.'

'*Dad*, ik heb een nieuwe vriend,' riep Cedar vanuit het bloembed.

'Een meikever,' merkte Rose geamuseerd op.

'Wat goed! Pas maar op dat hij niet wegvliegt,' zei Albert met een goedmoedig lachje tegen zijn zoon.

'Nee hoor, dat doet hij niet. Volgens mij vindt hij me aardig.'

'Ik ben zo blij dat we gezinsuitbreiding krijgen.' Albert legde zijn hand op haar buik. 'Slaapt de kleine?'

Rose vertrok haar gezicht. 'Hij of zij houdt zich op dit moment rustig.'

Albert sloeg een arm om haar heen en trok haar tegen zich aan. 'Weet je eigenlijk wel hoe gelukkig ik ben?'

Rose vlijde haar hoofd tegen zijn borst. 'Dat ben ik ook, Albert. Heel erg gelukkig.'

'Stel jij je ook weleens voor dat we hier over heel wat jaren met hopelijk veel kinderen en nog meer kleinkinderen op Blooming Hall met volle teugen van onze oude dag genieten?'

Rose keek hem van opzij verbaasd aan. 'Ik ben nog niet eens dertig, schat. Eerlijk gezegd wil ik nog helemaal niet aan ons pensioen denken.'

Albert glimlachte goedgeluimd. 'Ach, Rose, ik zag het gewoon even voor me. Het lijkt me zo mooi, wij tweeën, omringd door een groot gezin. Hier op ons geliefde Blooming Hall.'

Rose legde een hand op haar buik. 'Tja, een groot gezin. Binnenkort zijn we met ons vieren, dat kan ik nog niet echt een groot gezin noemen.'

Albert keek haar aan en zoende het puntje van haar neus. 'Wat je al zei, je bent nog geen dertig.' Hij lachte ondeugend. 'We hebben tijd genoeg.'

'Ik ben hier al heel tevreden mee. Kinderen zijn bijzondere geschenken van de natuur. En uiteraard zou ik het heel fijn vinden als we nog meer van zulke geschenken mogen ontvangen, maar als dat niet zo is, hebben we toch ook een mooi leven?'

'Dat is waar. Met jou aan mijn zijde is het leven altijd mooi.'

'Dat klinkt wel erg zoet,' merkte Rose op.

'Ja, en? Een beetje zoetigheid kan geen kwaad,' beweerde Albert.

Rose knikte. 'Een beetje zoetigheid kan geen kwaad,' herhaalde ze peinzend.

1

Heden Cornwall

‘Welwitschie let niet goed op. Af en toe is ze compleet afgeleid. Ik dacht haar na drie jaar wel te kennen, maar sinds een paar maanden lijkt ze een heel ander kind.’

Nara knikte zwijgend. Mrs Marrows, de mentor van Welwitschie, vertelde haar niets nieuws. Ook zij herkende haar twaalfjarige dochter soms amper nog.

‘Anderhalve week geleden had ze het met twee klasgenoten aan de stok. Zonder duidelijke aanleiding liep ze opeens naar die jongens toe en duwde hen nogal... onzacht opzij. Gelukkig lieten ze zich niet door haar uit hun tent lokken. Ik zag dat allemaal van enige afstand gebeuren en heb Welwitschie er natuurlijk op aangesproken.’

‘Wat zei ze toen?’ Eigenlijk wilde Nara het antwoord op die vraag helemaal niet horen. Wat bezielde haar dochter toch?

Mrs Marrows keek haar met een ernstig gezicht aan. ‘Dat ik het niet goed had gezien, dat Michael en Steven met duwen waren begonnen.’ De docente leunde een stukje naar voren. ‘Ms Carter, ik heb het met eigen ogen gezien. Het was onmiskenbaar Welwitschie die begon.’ Ze vouwde haar handen over elkaar. ‘Maar ik wilde u niet alleen spreken vanwege haar lastige gedrag. Haar cijfers laten ook te wensen over. Uw dochter is altijd een goede leerling geweest, maar nu presteert ze bij alle vakken minder goed dan voorheen. Ik heb het

er met de andere docenten over gehad. Zij zeggen allemaal hetzelfde: Welwitschie heeft haar huiswerk niet gemaakt en doet niet goed mee in de les. Ze lijkt gedesinteresseerd.' De docente wachtte op Nara's reactie en voegde er nog aan toe: 'Welwitschie is een slim meisje. Ze kan veel betere resultaten halen.'

Nara liet haar hoofd hangen. 'Het is... Ik heb geen idee wat er met haar aan de hand is,' bekende ze na een korte aarzeling. 'Ze was zo'n nieuwsgierig, opgewekt kind. Maar nu...' Ze haalde haar schouders op. 'Als ik met haar probeer te praten, krijg ik een grote mond of doet ze alsof ze me niet heeft gehoord. Ik heb het gevoel dat ik niet meer tot haar doordring. Dat mijn woorden niet meer aankomen.'

Mrs Marrows trok een meelevend gezicht. 'Juist daarom wilde ik u graag spreken, Ms Carter. Beschouwt u dit gesprek als een kans. Het is niet mijn bedoeling om Welwitschie te bekritisieren of in een kwaad daglicht te stellen. Ik... Wij willen haar graag helpen, om haar weg hier op deze school te vinden en het ook op andere gebieden goed te doen. Ze kan het. Maar als ze zo doorgaat als in de afgelopen weken moet we maatregelen nemen.'

Nara deed even haar ogen dicht. Ze had geen idee gehad dat Welwitschies cijfers zo slecht waren. Wanneer precies had ze het contact met haar dochter verloren? Ze hadden altijd zo'n hechte band gehad. Nara was er tot nu toe van overtuigd geweest dat ze haar dochter goed kende, dat ze precies wist wat er in haar kind omging. 'Ik moet met haar praten,' mompelde ze, meer in zichzelf dan tegen de docente. Ze kreeg een brok in haar keel, getroffen door het gevoel dat ze had gefaald.

'Kinderen en jongeren veranderen niet van de ene op de andere dag zo sterk, zelfs niet als ze gaan puberen, waar we natuurlijk ook rekening mee moeten houden,' zei Mrs Marrows. 'Zijn er soms problemen thuis? Is er in uw gezin iets veranderd?'

Nara schudde al haar hoofd voordat ze over die vraag had kunnen nadenken. 'We wonen nog steeds bij mijn zus en haar man op Blooming Hall. In de afgelopen paar maanden zijn drie nichten van Welwitschie naar het buitenland verhuisd, maar ik geloof niet dat dat de reden voor haar afwijkende gedrag kan zijn. Ze zijn alle drie een stuk

ouder dan zij. Natuurlijk is ze erg op hen gesteld, maar ze gaat vooral met vriendinnen van haar eigen leeftijd om. Daar is niets aan veranderd.'

Maar was dat echt zo? Nara wist het opeens niet meer zo zeker. Wanneer had ze een van die meisjes voor het laatst op de kwekerij gezien? Lag het misschien aan haar? Had ze het te druk met haar werk en kreeg ze daarom niets van het leven van haar dochter mee? Sinds haar eigen moeder een jaar geleden was overleden, was er binnen het bedrijf het nodige veranderd. Hoewel haar mum in haar laatste levensjaren niet echt meer had kunnen meewerken, hadden Lilian en Nara haar wel vaak om raad gevraagd en haar adviezen ook opgevolgd. Pas nu zij zelf overal voor verantwoordelijk waren, merkten ze hoe groot de leegte was die hun ouders hadden achtergelaten, en hoeveel mum en dad tot op hoge leeftijd voor Blooming Hall hadden gedaan. Hun ervaring werd heel erg gemist.

Mrs Marrows keek haar ernstig aan. 'U moet met Welwitschie gaan praten. Vraag haar wat haar bezighoudt. Hoe ze zich voelt. En of ze vragen heeft.'

Nara vond het maar niks dat deze wildvreemde vrouw haar de les las over de opvoeding van haar kind, maar ze deed haar best om haar afkeer verborgen te houden. 'Ik kan het proberen,' bracht ze met verstikte stem uit.

'Zoals ik al zei, deze kinderen beginnen te puberen,' ging Mrs Marrows verder. 'Dat is meestal geen gemakkelijke tijd. Niet voor jongeren en ook niet voor hun ouders. En als er ook nog sprake is van... problemen in het gezin, dan kan het gebeuren dat het kind dichtklapt. Daarom is het belangrijk om met elkaar in contact te blijven.'

'Er zijn geen problemen in het gezin,' wierp Nara verontwaardigd tegen. Ze was een alleenstaande moeder, maar dat was nooit een punt van discussie geweest. Ze waren tevreden, ze hadden elkaar en dat was altijd genoeg voor hen geweest.

Nara had twee broers en een zus met wie ze een erg goede band had. En ze was de tante van vier jonge vrouwen, de nichten van Welwitschie, die de grote familie compleet maakten. Welwitschie was in een warme omgeving opgegroeid, haar grootouders waren stapeldol

geweest op de jongste loot aan de Carter-stamboom. Het had Welwitschie nooit aan iets ontbroken. Nara had geen idee wat ze moest veranderen. En of ze wel iets kon veranderen.

‘Zo bedoelde ik het niet,’ probeerde Mrs Marrows haar gerust te stellen. ‘Het is belangrijk dat we contact houden en erop letten dat Welwitschie niet... nog geïsoleerder raakt. Dat ze weer plezier krijgt in school en zich op haar toekomst richt.’

De docente stond op.

Nara deed hetzelfde. Het gesprek was afgelopen.

‘Laat het me weten zodra u met uw dochter hebt gesproken en me mogelijk meer kunt vertellen,’ verzocht Mrs Marrows haar vriendelijk glimlachend.

‘Dat zal ik doen,’ antwoordde Nara. Ze gaf de docente een hand, liep snel het lokaal uit en haastte zich door de gang naar de uitgang.

Zodra ze buiten stond, ademde ze diep in. De lucht was fris en koud, want het was eind januari. Over een paar dagen was het de sterfdag van haar moeder.

‘Nara!’

Ze draaide zich om en zag Jenny Lincoln naar haar toe lopen. Jenny was de moeder van Teresa, een goede vriendin van Welwitschie.

‘Jenny, hallo.’

‘Hoe is het met jullie? Wat doe jij hier?’ Jenny streek een lok blond haar uit haar gezicht.

Nara slaakte een zucht. ‘Mrs Marrows wilde me spreken.’

Jenny keek haar vragend aan. Nara legde in een paar woorden uit wat de docente met haar had besproken, maar Jenny wuifde haar woorden weg. ‘De meisjes komen in de puberteit, ik weet er alles van. Teresa zit alleen nog maar op haar kamer als een verslaafde naar haar telefoon te staren. Als ik tegen haar zeg dat ze dat ding moet wegleggen, krijg ik een grote mond. Dan beweert ze dat ik niet cool ben en dat ze zich voor me schaamt.’ Ze rolde met haar ogen.

‘Ik weet eigenlijk niet goed wat ik van het gesprek moet vinden,’ zei Nara peinzend. ‘Ja, Welwitschie is momenteel soms best lastig, maar dat waren wij op die leeftijd toch ook?’

2

‘Kunt u niet uitkijken?’

Nara kromp ineen toen ze de scherpe stem hoorde. Ze draaide zich om en zag dat er achter haar wat tuinaarde op de grond was gevallen. ‘Sorry,’ verontschuldigde ze zich snel. ‘Zodra ik klaar ben, veeg ik alles natuurlijk netjes op.’

Francis Turner schudde afkeurend haar hoofd. ‘Ik had eigenlijk op uw zus gerekend.’

Nara slikte haar woede in. ‘Lilian moest onverwacht haar man helpen, en omdat de afspraak al twee keer verzet was, heeft ze mij gevraagd om voor haar in te vallen.’

Lilian was vandaag met Gunnar mee naar een belangrijke afspraak met zijn arts. Bij Nara’s zwager bestond een vermoeden van prostaatanker, en vandaag werd de uitslag van een aantal onderzoeken bekendgemaakt. Lilian wilde hem niet alleen naar zo’n stressvolle afspraak laten gaan, maar de gezondheidsproblemen van Gunnar gingen Mrs Turner natuurlijk niets aan.

‘Uw zus werkt al jaren voor me,’ verklaarde hun klant uit de hoogte. ‘Net als uw moeder...’ Ze aarzelde even. ‘Uw adoptiemoeder,’ verbeterde ze zichzelf gepikeerd. ‘Ook over het werk van uw adoptiemoeder was ik altijd heel tevreden.’

‘Dat doet me deugd,’ dwong Nara zichzelf te zeggen. ‘Ik zal ervoor zorgen dat u over mij net zo tevreden kunt zijn.’

‘We zullen zien,’ zei Francis Turner koeltjes. Daarna draaide ze zich weer om.

Nara zette de olijfboompjes neer en legde de tuinaarde ernaast.

‘Uw zus heeft me een tijdje geleden verteld dat u uw opleiding hier hebt gevolgd. In Engeland, niet in...’ klonk opnieuw de schrille stem van Mrs Turner.

Nara perste haar lippen opeen en zette zich schrap. Toen draaide ze zich om. ‘Ik ben gediplomeerd hovenier. Ik heb dezelfde opleiding gevolgd als Lilian en Gunnar, als u dat bedoelt. En ja, ik heb alles in Engeland geleerd, want ik was nog heel klein toen mijn ouders me adopteerden.’ Ze ademde uit. ‘Ik wil u dat best vertellen, maar ik vind eigenlijk dat het u niets aangaat.’

Toen ze zich weer omdraaide naar de boompjes hoorde ze dat Mrs Turner sissend uitademde en vervolgens wegliep. De trouwe klant was niet de eerste die Nara zo vijandig behandelde, en Nara had het sterke vermoeden dat Francis Turner iets tegen haar huidskleur had. Ze trok haar handen uit de donkere aarde. Hoe vaak had ze als kind niet gewenst dat ze net zo bleek kon zijn als haar broers en zus? Was haar leven gemakkelijker geweest als ze ook wit was geweest? Of deed ze nu veel te moeilijk? Het ging immers goed met haar, het ontbrak haar aan niets. Ze kon zich alleen niet voorstellen hoe het zou zijn om niet op te vallen tussen anderen.

Op school was ze zelden het enige donkere kind geweest, maar ze had gemerkt dat bepaalde leerlingen haar uit de weg gingen. Ze werd overgeslagen bij verjaarspartijtjes. Later waren er vriendinnengroepjes waar Nara niet bij hoorde. Haar twee beste vriendinnen hadden ook Afrikaanse wortels. Inmiddels had ze zich grotendeels met de situatie verzoend. In de spiegel zag ze een aantrekkelijke vrouw van eind dertig. Ze had een grote, warme familie, waarvan ze heel erg veel hield en waar ze altijd op kon bouwen. En ze woonde op de mooiste plek die ze zich maar kon voorstellen. Het buitenland had haar nog nooit kunnen lokken, Blooming Hall en Cornwall waren haar thuis. Ze hield van de kwekerij en vond het fijn om te worden omringd

door de natuur. Haar mum had haar de liefde voor bloemen en planten al vroeg meegegeven; Nara was letterlijk tussen de bloembedden en de kassen opgegroeid. Daarvoor was ze haar moeder tot op de dag van vandaag dankbaar.

Toen ze weer aan het werk ging, dwaalden haar gedachten steeds weer af naar het gesprek met Welwitschies docente. Al die jaren was Nara trots geweest op de hechte band met haar dochter. Ze had het nooit zwaar of moeilijk gevonden om een alleenstaande ouder te zijn, misschien wel doordat ze nooit echt met Welwitschie alleen was geweest. Lilian en Gunnar hadden haar altijd geholpen, en haar ouders ook – maar die waren overleden. Haar moeder een jaar geleden, haar vader het jaar daarvoor. En sinds Pablo voor Dalia naar Engeland was gëemigreerd, namen ook zij een deel van de zorg voor Nara's dochter op zich, door haar met de auto naar vriendinnen te brengen of haar te helpen met haar huiswerk. Welwitschie werd haar hele leven al omringd door een grote familie, net als jaren eerder Nara, die was opgegroeid met haar veel oudere broers en zus en haar liefhebberende ouders. Wanneer precies was haar dochter haar ontglipt? Nog niet zo lang geleden had het meisje gelukkig en tevreden met haar poppen op de kwekerij rondgedarteld.

Nara kon zich de dag van Welwitschies geboorte levendig herinneren, alsof het gisteren was. Haar dochter was een paar dagen te laat geboren, en al die tijd was Lilian niet van haar zijde geweken. Ook Nara's moeder had haar de hele zwangerschap lang geholpen en meteen alles uit haar handen laten vallen zodra het wat minder goed met Nara ging. Doordat haar zus Camellia de geboorte van Dalia niet had overleefd, waren Rose en Lilian erg voorzichtig en angstig geworden, en dat had een schaduw over Nara's zwangerschap geworpen.

Ze miste haar moeder enorm. Aan haar ouders had ze veel te danken; zonder hen had ze misschien nooit het beroep van haar dromen kunnen uitoefenen. En zonder die twee was Welwitschie niet in zo'n beschermende familie opgegroeid. Nara's moeder had alles voor haar jongste kleinkind over gehad. Welwitschie was haar zonnetje in huis geweest. Wat zou haar moeder Nara in deze situatie hebben aangeraaden? Zou Welwitschie ook zo brutaal en afwijzend tegen haar oma

hebben gedaan? Of zou Rose de enige zijn geweest met wie de tiener nog een beetje kon opschieten?

En wat moest Nara nu doen? Ze zag er erg tegen op om Welwitschie op haar slechte humeur aan te spreken. Al maanden blafte haar dochter haar zonder reden af en negeerde ze Nara als die een gesprek met haar probeerde te beginnen. Dat haar cijfers zo slecht waren geworden, had Nara niet eens geweten. Maar hoe had ze dat kunnen weten? Welwitschie wisselde bijna geen woord meer met haar, Nara had geen idee wat er in haar dochter omging.

Nara knikte vastberaden. Ze ging in elk geval met haar praten. En ze zou een manier vinden om het contact met haar kind te herstellen. Dat was haar de afgelopen jaren gelukt en het zou haar vast weer lukken.